

Президент заповідає нові конференції в справі тривалого миру

Наради в Домбартон Овкс започаткували серію міжнародних нарад, що мають на цілі завести в світі тривалий мир, а далі конференції почнуться в скорому часі. Таке заповів президент Рузвельт у привітному письмі, відчитанім на святі „американсько-советської приязні“ влаштованім в Медисон Сквер Гарден, в Нью-Йорку, в нагоду 14-ліття навізання „Злученими“ Державами дипломатичних звязків з ССР. Привіт від американського народу і уряду народова і урядова Советського Союзу зложив Едвард Р. Стетініус мол., виконувач обовязки секретаря стейту. Советський амбасадор Громико заявив, що мир буде залежати від співпраці найбільших світових миролюбних потуг, а британський амбасадор Галифекс зазначив, що Злучені Держави, Росія та Британія забезпечать нащадків перед такою трагедією, яку тепер переживаємо.

ЧИ ТІЛЬКИ З НІМЕЦЬКОГО ГНЕТУ?

Б. Ямпольський, спеціальний кореспондент московських „Ізвестій“ описує, що їдучи на Підкарпаття, зі сходу на захід, „Полтавщина, Київщина, Волинь, Поділля, Буковина“, то якось однакові, бо всюди видно було „одну і ту саму картину“: „Всюди, старі й молоді жінки, білили хати — по два і три рази, та що через те ті хати „вже такі білі, що вночі у місячнім світлі виглядають неначе озера“. Це, каже він, „Україна повернула до життя“. Та важніше, що є в тих хатах. Отож кореспондент пише так:

„В кожній українській хаті портрет Тараса Шевченка. Із стін споглядають бістрі очі великого поета. Здається, що він неначе член сім'ї: для дітей — дід, для дорослих батько, для дітів — ровесник, для всього народу — учитель, який закликає до боротьби за національну свободу проти німецького гніту“.

Що Шевченко був би взивав до боротьби з „німецьким гнітом“, про те нема ніякого сумніву і не може бути. Що він був би взивав до боротьби з советським мордованням мільонів людей голодом, розстрілами, чи висилками на Сибір, про те не можливо теж сумніватись. А коли його портрет є тепер у кожній українській хаті, то це найкраща гарантія кращої долі для України, бо Шевченко повчить, як і коли та що робити, щоби стати українському народові вільним.

„ПРАВДА“ НЕПРАВДИВО ПРО МИТРОП. ШЕПТИЦЬКОГО.

Філадельфійська москвофільська „Правда“ подала згадку за смерть митрополита Андрія Шептицького. Признаючи, що покійний був „фільософом, юристом і богословом“, часопис пише, що він був „ліпшим з езуїтів, що придержувався езуєтського принципу, що ціль виправдує засоби“. Це, пише часопис далі, пристосовував він щодо справи „православного Сходу до Риму“, прикидаючись нераз і „руським“, хоч „фактично не був ні руським, ні українцем, а просто для встиду одних і других, він, як хитрий езуїт, весь час працював „для величчя римської віри“ серед рутенців“. Та, каже часопис, „з смертю Шептицького прийшов кінець теж і унії“.

УСЕ ТЕПЕР У РУКАХ РУЗВЕЛТА!

Американський коментатор Пірсон подає, що президент Рузвельт скаже останнє слово в справі східних границь Польщі. Польський прем'єр Міколайчик мав зателеграфувати з Лондону до президента Рузвельта, що польський уряд не може згодитись на Лінію Курзона без Львова і нафтових галицьких теренів, і просить, щоб президент взяв Польщу щодо цього в оборону перед Сталіном. Знов з іншого боку подають, що президент Рузвельт мав тепер заявити, що він обмиє руки від польсько-советського спору і залишає його вирішення полякам і Советам.

„БІОЛОГІЧНА“ ОРІЕНТАЦІЯ.

Так тепер мають називати деякі поляки політичну орієнтацію польського уряду в Лондоні, що йде з Советами на компроміси, щоб тільки вратувати існування Польщі. Цікаве, що кажеться, що ця „біологічна орієнтація“ в справах суспільних і політичних є теорією, яку винайшли російські учені, Павло Літвінфельд і Йосиф Новіков, що то голосили „гасла біологічного ратування народу“. Та ще цікавіше, як кажуть, є те, що велика частина визнаєвців тої теорії між росіянами опинилась в Росії в роках між 1905 і 1907 на услугах „царської охрани“, а потім перейшла від неї до лєнінської комуністичної фракції. Таке пише Л. Бергер в польській газеті „Нови Свят“ з 14. листопада.

Велика аліантська офензива над Реном

З „ВИЗВОЛЕНОЇ БУКОВИНИ“.

Олександр Ільченко, кореспондент московських „Ізвестій“, описує як ожив поранений „бук“ — „благородний символ Буковини“. Кореспонденція, коли брати її з чисто літературного боку, гарна. Та важніше тут те, що є пропагандою, бо та тепер всюди і все тягне в російський бік. Наприклад, читаємо там так:

„Чотири товариші згадують, як палко зустрічали на Буковині львівського гостя Івана Франка, сина сільського коваля, продовжителя великого діла Тараса Шевченка — ученого і публіциста, поета і філософа, романіста і драматурга, перекладчика Пушкіна і Чернишевського, світлого друга російських людей і російських ідей, непримиримого ворога Німеччини! Іван Франко говорив тоді стойому народові, перед початком першої світової війни: „Насувається на нас чорна хмара з заходу... Люта буде боротьба!“. Франко нераз говорив про зростаючий німецький апетит на українські землі. Іван Франко був борцем за воззедивлення українського народу в одній вільній державі“.

Що Франко був продовжителем великого діла Шевченка — це правда. Та тому, що ним був, уложив саме гимн, що не пора — москалеві, ляхові служити. Тому саме найрадше перебував в останніх хвиликах свого життя в Стрільцях Приюті Біля Юра — між Українськими Січовими Стрільцями, своїми духовними дітьми, що не жили ні німецькими, і російськими ідеями, а тільки такими українськими, що їм постійно нагадували, що пора для України жити!

В БІК „УКРАЇНСЬКИХ НАЦІСТІВ“.

Ньюорське „Новое Русское Слово“ з 14. листопада помістило на редакційній стороні нагорі письмо до редакції під наголовком „Націстські звірства на Україні“. Що такі звірства були, це ми знаємо, тільки що про них нема нічого в тій новинці, а тільки якийсь Владимир Кузьмін з Лейквуд, М. Дж. доносить, що дістав листа від своєї родини, що в Виленській губернії „банда українських нацистів, організована німцями“ вбила кількох членів його сім'ї, тому, що голова сім'ї — був поляк. Звідки пишущий міг знати, що це були українці й яким чудом вони там в тій Виленській губернії знайшлись, про те нема ні слова.

Аліантські воєнні звідомлення подають, що вже зачався „вступ“ до великої зимової офензиви проти Німеччини. На поготівлю є вже шість аліантських армій, що мають біля два мільони війська. Наразі відбувається перекольне бомбардування з літаків і гармат.

ПОЛЯКИ ПРО МИТРОПОЛИТА.

Відношення польської преси, а теж польського громадянства, уряду і клєру було до особи митрополита Андрія Шептицького завжди таке вороже, що останє навкі картиною ганьби в історії польсько-українських відносин. Та по смерті митрополита, як виглядає нагло польський тон змінився. Польська Агенція Телеграфічна передає з Лондону про смерть митрополита навіть таку видуману згадку, що ніби митрополит дораджував, якщо не можливо добитись українцям новної незалежності, оставати при Польщі. Знов польський міністер для освітних і релігійних справ, ке. З. Качиньскі, оголосив, що „втратили як поляки так і українці великого чоловіка“, який був „великим українським патріотом і льяоальним поляком“, що думав, що „не зважаючи на зверхні різниці співпраця поляків з українцями в границях християнської ідеології є конечна“. Теж зазначає, що митрополит відмовився від співпраці з німецьким окупантом.

З МОСКВОФІЛЬСЬКИХ ІДІОТИЗМІВ.

„Свет“ з 9. листопада пише, що „як Гітлер віддав українцям сепаратистам Закарпатську Русь на знищення, тоді то вони охрестили угорський нарід в „український“ і тоді появилась „Подкарпатська Україна“... Та тепер, щоб не сталося з Закарпаттям, пише ця газета, то „українські сепаратисти вже більше не звенуть собі гнізда на старій русській землі — Закарпатській Русі“.

Це приклад на таке, що коли з яничарством іде ще впарі крайня глупота, то вже тоді можливе і хрещення „угорського“ народу „українським“!

З НІМЕЦЬКОГО ВАРВАРСТВА В УКРАЇНІ.

Советський „Исторический Журнал“ подає, що німці знищили в часі окупації Києва цінні історичні документи, що відносились до давньої історії України. Ці документи находились в Історичнім Архіві, що був оснований ще в 1852 році. Були там зібрані різні старинні акти і грамоти.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 595 — 7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

Треба, дуже треба ширити правду про Україну

Читаємо в американській польській газеті „Нови Свят” таке:

„Книжка про Польщу чи про поляків, видана англійською мовою, має в теперішню пору сповнити спеціальну місію. Навіть більшу ніж книжка в польській мові, хоч і ту ми вже навчилися цінити, зокрема тепер, коли її знищено на польських землях... Книжка про Польщу або про поляків, що нині появляється англійською мовою, має тепер значіння найревніших апостолів історичної правди; є одним з найспосібніших адвокатів Польщі; є оборонцем тих прав Польщі, що їх неможливо заперечити, які не можуть ніколи вигастити... Ось та книжка має спеціальне значіння, як появляється в Злучених Державах, ще більше, ніж якби появилася в Англії... бо ту є більша потреба протиділати широкій протипольській пропаганді”.

Ось таку пропаганду ведуть американські поляки в справі видавання і поширювання книжок про Польщу і польський нарід, що появляються англійською мовою. Появу кожної нової такої книжки витають як великий здобуток, що як не тепер, то колись добре оплатиться.

Це так з американськими поляками. Це так з справою Польщі. Це так з польським народом, про який пишуть кожного дня по всіх американських газетах, за яким обстають найбільші американські політики, якого домагання, представлені американцями з польського роду, радо приймає президент держави, а навіть висилає кондоленції, як умре поляк-емігрант, що ставши американським громадянином, веде весь час якнайгострішу безкомпромісову польську політику, та ще проголошує перед самою смертю заклик, щоб на цього президента не голосувати... Згадуємо за це, щоб тим зазначити, що Польща і польський нарід мають в Америці великі впливи і симпатії. Про них написано томи різних книжок. Їхню справу обороняють в конгресі, а теж постійно різні видавництва, пресові бюро, наукові інститути, амбасади, консуляти і т. п. А проте полехи так вперто дбають, щоб ще далі появлялось в Америці щораз більше нових книжок про Польщу і польський нарід в англійській мові!

Щож ми на те?

Ми, що є з України, про яку ще далі так мало в Америці знають.

Ми, що є з українського народу, якого історичні змагання до волі й незалежності тепер ще

більше фальшиво представляють, як бувало.

Ми, що свідками як мовчанкою збуваються мільйони жертви українського народу.

Ми, яким треба боронити чести українського імені вже ради самих наших дітей, що з української крові.

Ось так можна би продовжати в безконечність причини, чому нам треба ширити правду про Україну, чому не можна мовчати, коли бачимо, що український нарід є далі поневолений і далі обриваний чужими і своїми власними яничарами та Юдами.

Та як ми ставимось до того нашого завдання?

На це хай кожний і кожна з нас знайде відповідь у своєму серці і своєму сумлінню. Та зазначимо, що не буде і бути не може ніякої доброї відповіді в того, що читаючи те все не може здобутись на те, щоб купити і поширити бодай одну книжку про Україну та український нарід!

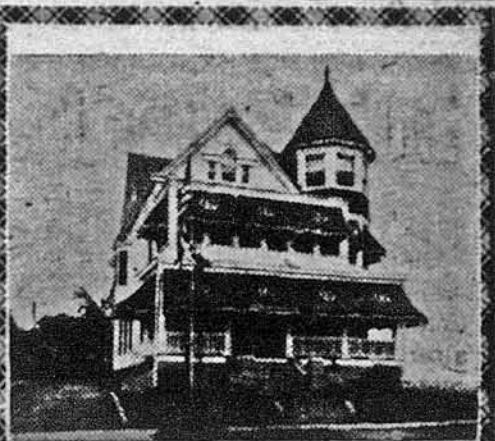
Чи не характеристичне?

Є така газета в Америці, що зветься „Громадський Голос”, що називає себе „органом демократичної думки української імміграції в Америці”. Її редактором є д-р Володимир Левицький, бувший менеджер і співредактор скрентонської „Народної Волі”. В числі з 15. листопада б. р. є в ній новинка про смерть митрополита Шептицького, яка крім наголовку має не цілих дрібних „шість стрічок”. „Нью Йорк

Тамс” ще 5. листопада подав теж коротку новинку, з Москви, але навіть вона має — 46 стрічок. Та в тому самому числі цієї ніби української газети подано новинку за смерть польського діяча Максиміліана Ф. Венгжинка, власника польської газети „Нови Свят”. Та ця новинка має уже 28 стрічок. В тому самому числі найшлося повно місця і на черговий напад на американського журналіста і ліберала Вілліама Генрі Чемберліна, що то свого часу перший з американських кореспондентів мав відвагу внести на денне світло в бостонським „Крисчїен Саєнс Монітор”, як то совтєська влада вимордувала в Україні мільйони людей голодом для політичних цілей. Редактор „Громадського Голосу” намагається тепер представляти Чемберліна польнофілом, що то тільки принагідно говорить джерзисітським редакторам про незалежність України, але поступає інакше. В тому самому числі накинувся цей редактор і на канадійського професора Ватсона Кірконеда, який являється „найбільшим активним пропагатором передвоєнної Польщі в Канаді і сповняє приблизно ту саму роль по тамтїм боці канадійського кордону, що В. Г. Чемберлін по цьому боці”. Це так пише редактор „Громадського Голосу” в тому самому часі, коли проти того проф. Кірконеда виступив московський часопис „Труд”, називаючи його „протектором українських фашистів в Канаді”, а це в першу чергу за те, що проф. Кірконел виступав на Конгресі Канадійських Українців, який ця московська газета вважає „заслоною, за якою діє банда українських агентів Гітлера”. На це дав проф. Кірконел відповідь в торонтоській газеті „Глоб енд Мейн” з 2. листопада 1944, називаючи совтєську писанину „фантастичною брехнею” та опрокидуючи ті брехні одну за другою. Проф. Кірконел відомий серед канадійських українців з того, що взяв їх в оборону перед клеветами ворогів визволення українського народу та виказував, що вони не

є ніякими „нацистами”, а льюальними горожанами Канади і патріотами крім одних українських большевиків, що, як усі комуністи, були проти воєнного погортівля і воєнних зусиль Канади так довго, поки Гітлер не зріввав приязнь з Сталіном.

Як бачимо, то тепер в „Громадським Голосі” і в Москві є однакові „вороги українського народу”.

МИРОН ЛИТВІН І СИН

УКРАЇНСЬКІ ПОГРЕБНИКИ
Обслуга шира і чесна
801 Springfield Avenue,
corner Harrison Place
IRVINGTON, N. J.
Phone: ESsex 3-9090

ІВАН БУНЬКО

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
заряджує погребамі по ціні так
низькій як \$150.
ОБСЛУГА НАПКРАЩА
JOHN BUNKO
Licensed Undertaker & Embalmer
437 East 5th St.,
NEW YORK CITY
Dignified funerals as low as \$150.
Telephone: GRamercy 7-7661.

\$150.00 ЦІЛИЙ ПОХОРОН

і вище
ОБСЛУГУЄМО В ПЕРТ АМБОЙ
І ОКОЛИЦІ
KANAI KAIN
FUNERAL HOME
433 STATE STREET,
PERTH AMBOY, N. J.
Phone: Perth Amboy 4-4646

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Занимаєсь похоронами
в BRONX, BROOKLYN, NEW
YORK І ОКОЛИЦЯХ
129 EAST 7th STREET,
NEW YORK, N. Y.
Tel.: ORchard 4-2568

BRANCH OFFICE & CHAPEL:
707 Prospect Avenue.
(cor. E. 155 St.)
BRONX, N. Y.
Tel.: MEIrose 5-6577

**Відома кушнірська фірма
ЮЛІАН КУЗІВ І СИНІ**

ВИКОНУЄ ВСЯКІ РОБОТИ В ОБСЯГУ
КУШНІРСТВА:

РОБИТЬ НОВІ ФУТРА,
ПЕРЕРОБЛЯЄ СТАРІ НА НОВІ ФАСОНИ.

JULIUS KUSSOFF & SONS

від 18 літ на тій самій адресі:

315 Seventh Avenue (corner 28th Street)

NEW YORK CITY

(на 21. поверсі)

Телефон: CHickering 4-3575

ДОКТОР МЕДИЦИНИ **М. Я. МАЙЗЕЛЬ** багато років займається лікуванням ТЯЖКИХ І ХРОНІЧНИХ недуг мужчин і жінок Недуги шкіри, нервові й шлункові, загальне ослаблення, недуги нирок і сечового міхура. СПЕЦІАЛЬНЕ ЛІКУВАННЯ РЕВМАТИЗМУ І НЕДУГ НІГ. Нові методи лікування за поміччю уколень електрикою. Розсліди крові, сечі й інших виділин. Розсліди крові для подружого свідцтва.
107 1ST 17-та ВУЛ., НЬЮ ЙОРК (близько 4-тої Евеню і Юніон Сквер)
Приймається від 10—1, 4—7:30 год., в неділі: 11. год. рано до 1. год. спол.
РОЗСЛІД—\$2.00